

Poemă în oglindă

George Bacovia

În salonul plin de vise,
În oglinda larg-ovală încadrată în argint,
Bate toamna,
Și grădina cangrenată,
În oglinda larg-ovală încadrată în argint.
În fotoliu, ostenită, în largi falduri de mătase,
Pe când cade violetul,
Tu citești nazalizând
O poemă decadentă, cadaveric parfumată,
Monotonă.
Eu prevăd poema roză a iubirii viitoare...
Dar pierdută, cu ochi bolnavi,
Furi, ironic, împrejurul din salonul parfumat.
Și privirea-ți cade vagă peste apa larg-ovală,
Pe grădina cangrenată,
Peste toamna din oglindă -
Adormind...
Eu prevăd poema roză a iubirii viitoare...
Însă pal mă duc acum în grădina devastată
Și pe masa părăsită - albă marmură sculptată -
În veșmintele-mi funebre,
Mă întind ca și un mort,
Peste mine punând roze, flori pălite,-ntârziate
Ca și noi...
Zi, finala melodie din clavirul prăfuit,
Or ajunge plânsul apei din havuzele-nnoptate.
Vezi, din anticul fotoliu -
Agonia violetă,
Catafalcul,
Și grădina cangrenată,
În oglinda larg-ovală încadrată în argint...